WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 47 20 NOV. 1965

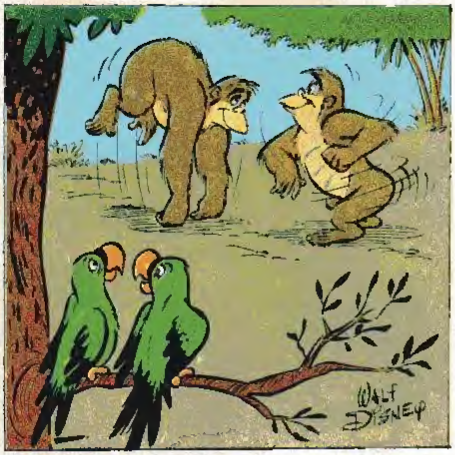

„Ik snap niet wat er voor nieuws is aan de twist. Ze doen het hier al vijfduizend jaar!"

OPLETTEN ALLEMAAL.

De winnaars van prijsvraag nr. 40 zijn: 1e prijs: Kinderen v. Wisse, Cornelis Koningstraat 24, **Oosterbeek; 2e prijs:** Johan v. Rijn, Elftstraat 2, **Hippolytushoef; 3e prijs:** Adje Schrijvers, **Sittard;** Connie v. Hofwegen, **St. Laurens;** Loesje de Haan, **Dokkum;** R. Vermeulen, 4051 — **Niederkrüchten, W.-Duitsland;** Peter v. Dam, **Amsterdam;** Sef Smits, **Dongen;** René Zwiep, **Oldenzaal;** Marlies Bakker, **Gent (België);** Jan de Haan, **Z.O.-Beemster;** Marien Milder, **Gendt (Gld.); 4e prijs:** Arie Bos, **Den Haag;** Jacqueline Roumen, **Boermond;** Jenneke Brem, **Hattemerbroek;** Joke Tessemaker, **Wirdum;** Leo Smids, **Loenen aan de Vecht;** Marja Stam, **Hoogeveen;** Rinus Poppe, **Lutteigeest;** Josine Vlets, **Mierlohout (bij Helmond);** Rinnie de Valk, **Rotterdam;** Hillie Veld, **Winterswijk;** Joke Harmsen, **Wapenveld;** Yvonne v. Oerle, **Breda;** Herman ten Klooster, **Hasselt;** Paul Janse, **Amersfoort;** Harm Huijkoop, **Oostvoorne;** Theo Bos, **Kloosterburen;** Kees Jan Krijnen, **Den Burg (Texel);** Theo Bosch, **Nijswiller (L.);** Henriette Jurriens, **Sluiskil;** Theo Rutgers, **Paterswolde.**

De oplossing van prijsvraag nr. 45 is:

SPEK — PAGE — EGEL — KELK.

OOM DONALDS BRIEVENBUS

ELISABETH EEIGERSMAN, Heogeveen (Dr.). Denk je voor die leuke portretlijstjes. Nu heb ik tenminste weer iets om een de muur te hangen. Je weet toch dat ik van alle vriendjes en vriendinnetjes blijf houden. Er blijven altijd wel zieke kindertjes, maar als jij ook eens schrijft, worden ze vast heel gauw beter. Dag Elisabeth!

ADRIAAN LEEUW, Hasselt. Leuk, die puzzel van je. Wanneer ik jarig ben, zeg ik je niet; dat is een groot gebeim. Anders zou ik het véél te druk krijgen met alle vriendjes en vriendinnetjes. Schrijf nog maar eens gauw. Dag Adriaan!

LIA VEERMEULEN, Schiedam. Wat kun jij mooi kleuren, Lia! Onze zieke vriendjes en vriendinnetjes zullen het fijn vinden als jij ze schrijft. En je hebt zeker heel wat meteriaal om te rullen met ze! Dag Lia, veel succes met het schrijven naar kinderen van het ziekenlijstje.

ELS VAN DER LEUR, Rijswijk. Dat vind ik nou jammer voor je, Els, maar ik heb de bonnetjes helemaal niet ontvangen. Wat voor speldjes bedoel je eigenlijk, want ik heb geen speldjes. En wat zijn dat voor bonnetjes? Schrijf meer gauw. Dag Els!

Vergeten jullie niet, duidelijk je naam en edres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: **„OOM DONALDS BRIEVENEUS"**, als je schrijft naar Postbus 792, Amsterdem.

✳ ONS ZIEKENLIJSTJE ✳

PAULIEN LAURET — speldjes en alles van: Adamo, Johnny Lion, Trea Dobbs en Willeke Alberti — St. Maartenskliniek, Nijmegen.

PIET EN ANTOON VESSIER — 10 en 8 jaar — ensichtkaarten, vooral van Ivenboe — Torenstraat 47, Bevarwijk.

COKKY VAN LEUVEN, 14 jaar — foto's en grammofoonplaten van Elvis Presley en foto's ven bekende zwemmers(sters), bijv. Ade Kok — Stationspiein 5, Zevenaar.

JANNY SLOT, 12 jaar — speldjes, sigarebandjes, leuke ensichtkaarten en suikerzakjes (ze heeft er al 1900!) — Sanatorium „Sonnevenck", pav. 3, Harderwijk.

ANDRE SCHURS, Eindhoven, bedankt iedereen voor alle kaartjes en speldjes die hij mocht ontvangen.

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG NR. 47.

HET raampje op de tekening wordt weleens een tovervierkant genoemd. Je kunt daarin vier woorden invullen, en wel zo, det je die woorden niet alleen ven links naar rechts, mear ook van boven naar beneden kunt lezen. De vier woorden zijn om het tovervierkant heen getekend. We zeggen je nog dat je één ervan bij de sieger kunt kopen en det je de naam ven de vette inhoud van het vat moet vinden. We zeggen niet wáár je de woorden in het schema moet invullen. Met passen en meten moet je de juiste plaatsen zien te vindan.

Schrijf de vier gevonden woorden in de juiste volgorde op een briefkaart en stuur deze vóór 25 november naar Donald Duck, postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, edres en woonplaets op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: Oplossing nr. 47, en deeronder wat je greag wilt hebben: een autoped of een horloge.

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bol

WALT DISNEY

Katrien Duck

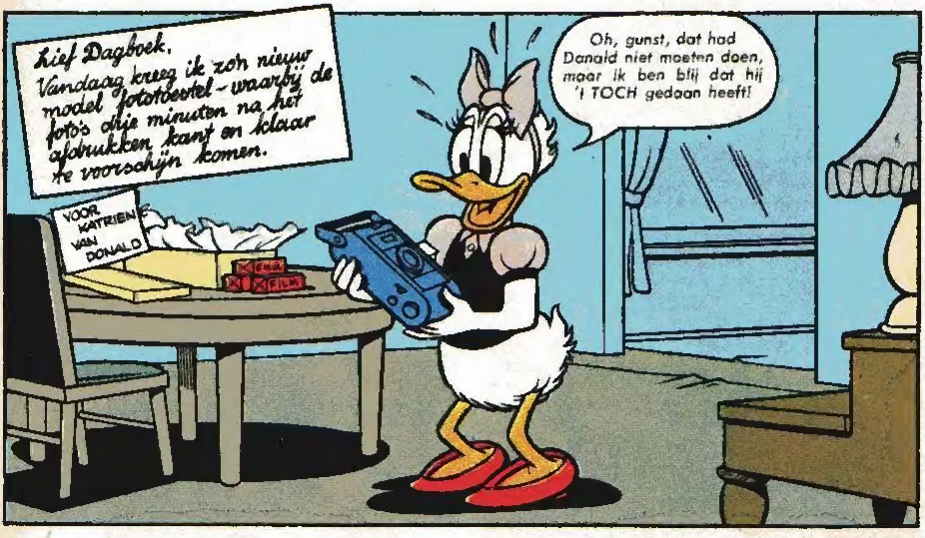

Juist toen ik helemaal in de war raakte door al die knopjes en palletjes, hoorde ik een bekende stem....
Dag, juffrauw Katrien! Het ziet ernaar uit dat u wel een beetje hulp kunt gebruiken!
FILM
Japie Krekel! Wat leuk je weer eens te zien! Kun jij me uitleggen hoe dit toestel werkt?
Hmm!
Nou, ik zal een kleine ontdekkingsreis moeten ondernemen, maar reken maar dat ik dat apparaat in 'n wip aan de gang heb!
Het is daar wel erg donker binnen . . . maar . . . daar gaat-ie!
Je staat altijd voor verrassingen met die nieuwe apparaten. . .
Je weet nooit hoe de toestand zich ONTWIKKELT! Haha!
Japie! Wat doe je nou?
PLENS!
Ik heb net de ontwikkelaar gevonden!

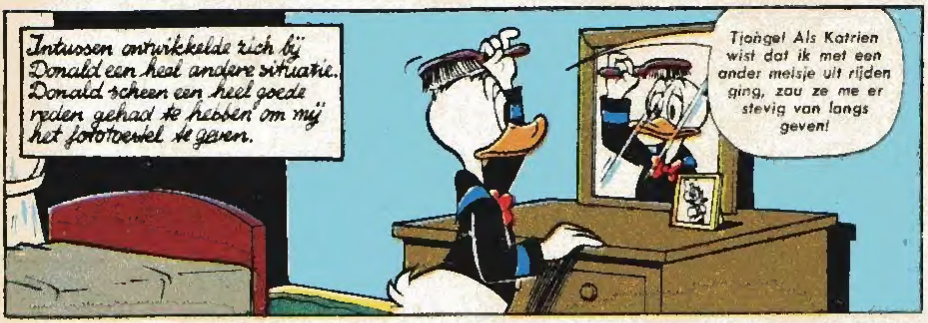
Intussen ontwikkelde zich bij Donald een heel andere situatie. Donald scheen een heel goede reden gehad te hebben om mij het fototoestel te geven.
Tjonge! Als Katrien wist dat ik met een ander meisje uit rijden ging, zou ze me er stevig van langs geven!

Zelfs al wist ze dat het 't nichtje van de baas is! Zij logeert een paar dagen bij de baas en hij heeft me gevraagd om haar de stad te laten zien!

Als ik naar m'n geweten handelde, zou ik het haar vertellen en het gevaar lopen flink op m'n kop te krijgen, maar als ze me nou toch niet ziet, waarom zou ik het gevaar dan zoeken! Heh-heh!

Ik vind het geweldig dat je me zo helpt, Donald!
Het genoegen is geheel aan mijn kant, baas!

Zou je vriendinnetje niet boos zijn als ze je met een ander meisje ziet rijden, Donald?
Oh, gunst nee, Lizelotje, ik heb er wel voor gezorgd dat ze ons NIET zal zien! Heh-heh!

Donald had er zo'n beetje op gerekend dat ik de hele dag thuis zou zitten om uit te vissen hoe mijn nieuwe toestel werkte, maar dankzij Japie Krekel was ik daar al gauw achter!
Oh, dank je wel, Japie! Je bent geweldig!
Geen dank, hoor, juffrouw Katrien!

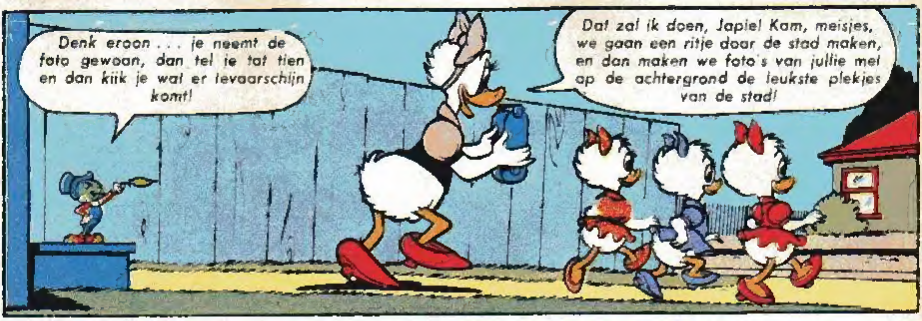

En zo reden we de hele stad door en maakten overal foto's - tot grote opwinding van de meisjes.

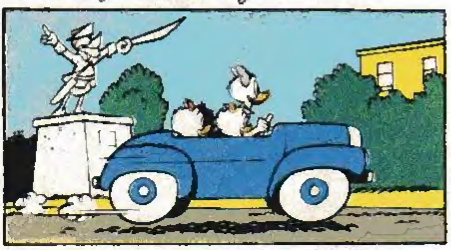

En tot grote opwinding van Donald - toen hij ons in de gaten kreeg.

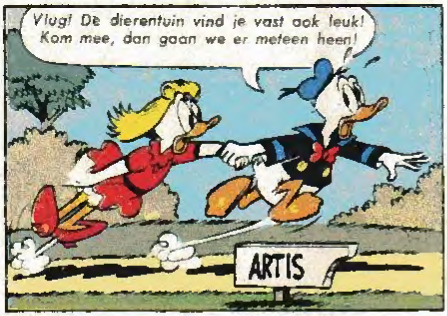

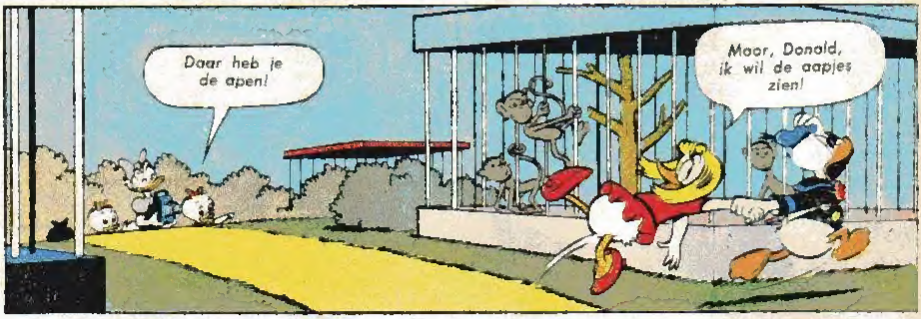

Oh ja, het was een prachtige foto, en de apen stonden er ook op...

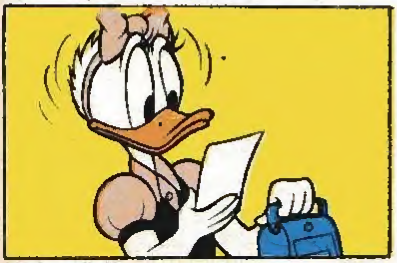

en één aap leek sprekend op Donald...

en de andere leek op...

Nou, je begrijpt dat ik wel enige uitleg wilde horen, en nadat Donald vreselijk zijn best had gedaan om alles duidelijk te maken, gingen we naar huis.

Maar die avond, toen Donald kwam ...

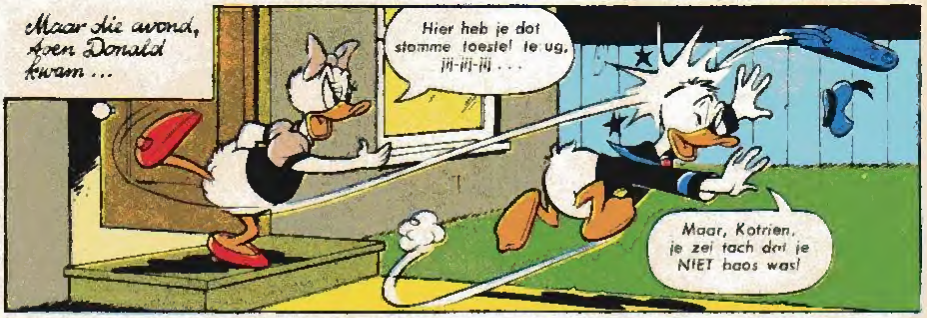

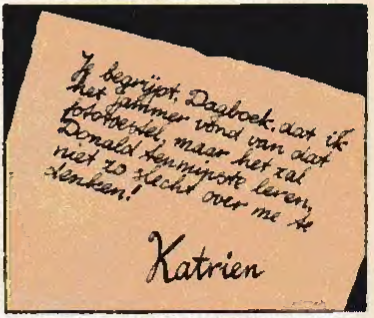

Goofy
WALT DISNEY
Oh, Jandopple! Hier zie ik een baantje dat nou precies geknipt is voor iemand als ik!
GEVRAAGD
HARD-WERKENDE JONGE-MAN, DIE SLIM, LENIG EN MOEDIG IS EN WIL HELPEN BIJ GEHEIME PROEFNE-MING, AANMELDEN BIJ PROFESSOR MANEKLAP IN HET GROTE OUDE HUIS AAN HET EIND VAN DE STAD
Zo ben ik! IJverig! Slim! Moedig! Ik ga meteen naar die professor Maneklap toe!
Hier moet het zijn! Dit is het huis van de professor!
Wie woont er in dit huis?
Professor Maneklap! Hij is erg verstrooid, als-je-begrijpt-wat-ik-bedoel!

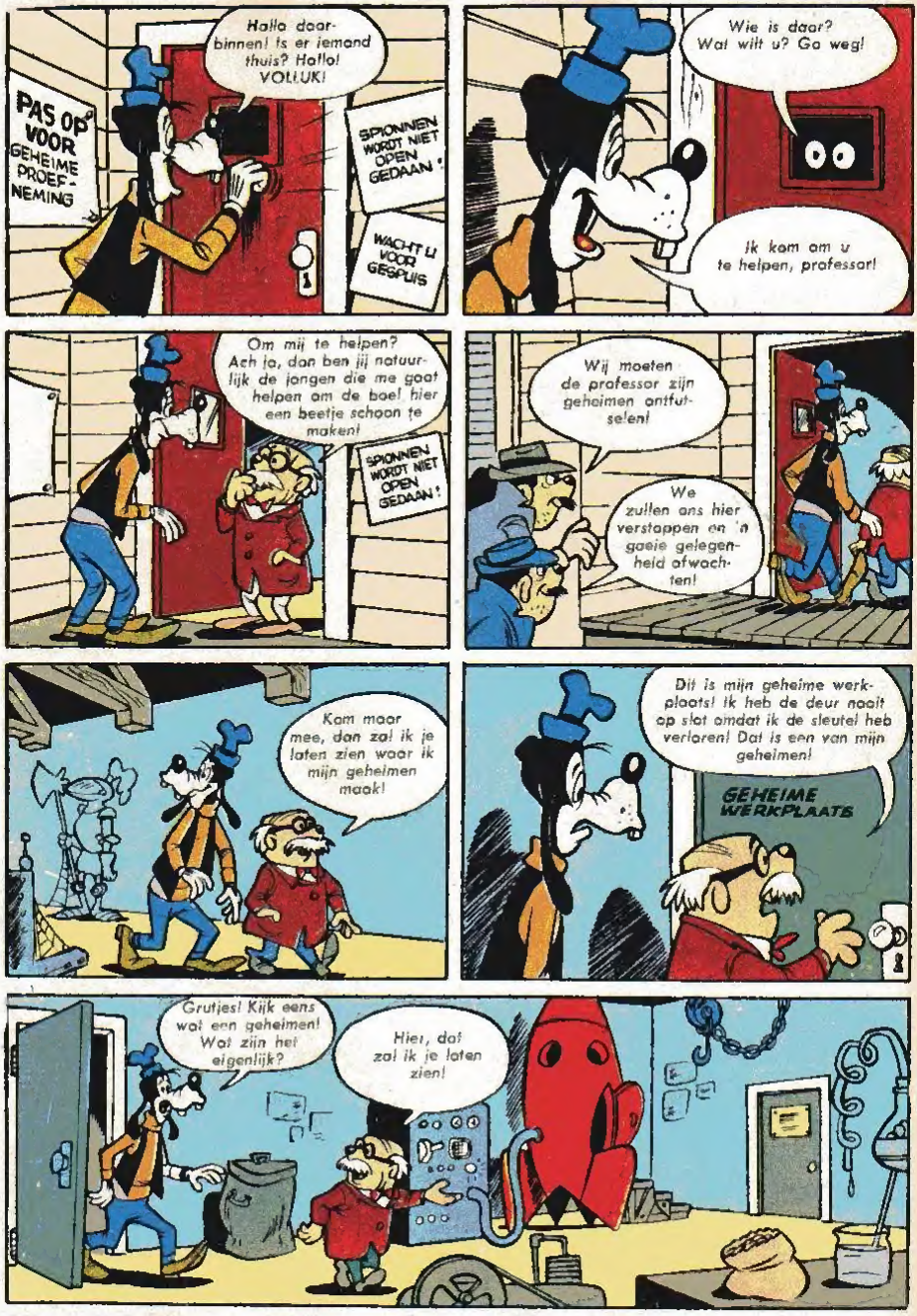
Halla daarbinnen! Is er iemand thuis? Hallo! VOLUK!
PAS OP VOOR GEHEIME PROEFNEMING
SPIONNEN WORDT NIET OPEN GEDAAN!
WACHT U VOOR GESPUIS
Wie is daar? Wat wilt u? Ga weg!
Ik kom om u te helpen, professor!
Om mij te helpen? Ach ja, dan ben jij natuurlijk de jongen die me gaat helpen om de boel hier een beetje schoon te maken!
SPIONNEN WORDT NIET OPEN GEDAAN!
Wij moeten de professor zijn geheimen ontfutselen!
We zullen ons hier verstappen en 'n gaeie gelegenheid afwachten!
Kom maar mee, dan zal ik je laten zien waar ik mijn geheimen maak!
Dit is mijn geheime werkplaats! Ik heb de deur nooit op slot omdat ik de sleutel heb verloren! Dat is een van mijn geheimen!
GEHEIME WERKPLAATS
Grutjes! Kijk eens wat een geheimen! Wat zijn het eigenlijk?
Hier, dat zal ik je laten zien!

Dit is mijn geheime straalpistool! Als je hiermee op iemand schiet, verdwijnt hij! Alleen . . . het ding werkt nog niet goed!
Tjonge!
Dit is mijn ruimteraket! Ik wil binnenkort een jongeman met dit ruimteschip naar de maan laten gaan! Dat is zeker niets voor jou?
Ach nee, dank u! Ik zou wel willen, maar ik heb mijn tandenborstel niet bij me!
Wat is dit, professor?
Laat eens zien — òf het is geheime raketbrandstof, òf het is een glas melk dat is overgebleven van het antbijt! Ik kan het me niet meer herinneren!
Sams is het vreselijk moeilijk om me iets te herinneren! Maar ik herinner me wel dat jij hier bent om me te helpen!
Eerst moet je alle vlaeren vegen! Dan kun je de ramen gaan wassen en
Volgens mij klinkt 't niet erg als n geheime proefneming!
IEDEREEN BUITEN BLIJVEN VERBODEN TE GLUREN
Hé, professor! Wat is er achter deze deur? De geheime proefneming?
NOOD-UITGANG
IEDEREEN BUITEN BLIJVEN VERBODEN TE GLUREN
ZEER GEHEIM GEHEIM
Daar mag je niet binnen komen! Het is za geheim dat ik zelf niet eens weet wat het is! En je moet altijd doen wat er op de waarschuwingsbordjes staat!
IEDEREEN BUITEN BLIJVEN VERBODEN TE GLUREN
Gunst! Hebt u zelfs nooit eventjes door het sleutelgat gegluurd?

Natuurlijk niet! Op het bord staat dat je niet mag gluren, EN DUS GLUUR IK NIET! Je moet altijd doen wat er op de bordjes staat!
En nu, jongeman, ga ik een paar noodzakelijke inkopen doen — en jij gaat aan de slag!
Jazeker professor!
Oh, nog een ding, kijk uit voor spionnen! Ze zitten overal en ze loeren op mijn geheimen!
Laat dàt maar aan mij over, prof!
Dàt is het! De professor stelt me op de proef! Hij wil weten of ik werkelijk zo ijverig, slim en dapper en alles ben!
Zo! De professor vertrekt!
Nu dringen wij het huis binnen om hem zijn geheimen te ontfutselen!
Denk eraan kijk goed uit voor spionnen!
Ik ga meteen alles n goeie beurt geven zodat de prof kan zien dat ik ijverig ben!
KLOP
KLOP
Hé, er schijnt iemand aan de deur te zijn!

De professor is net uitgegaan! Kan ik u misschien helpen?
Laat ons binnen
Dan zullen we onszelf wel helpen!
We zoeken een verdwaalde olifant!
Ja, heht u soms toevallig een verdwaalde olifant langs zien komen? Hij heeft van die grote oren!
1 SPION
NOG EEN
Nee, ik heb geen olifanten gezien! Hé, waar gaat uw vriendje naar toe?
Ooooh! Moet je door eens zien!
Waar? Ik zie niks
Hé, waar zijn die mannetjes nou? Nou ja, ik heb ook wel iets anders te doen!
HA TSJIE!
Gezondheid! Tja, het is hier ook zo stoffig!
Zo, het vuil veeg ik hier onder! Kan de professor meteen zien hoe slim ik ben!
Laten we gauw naar de geheime werkplaats gaan!
WERK-PLAATS
Ja, vlug! We mogen niet ontdekt worden!

Grutjes, wie we door hebben! Dat zijn de monnetjes van de olifant! Ik geloof niet dat jullie het beest hier zullen vinden!
Sufferd! Wij zijn spiannen!
Spionnen!? Pas op, haar! Ik schiet je van de kaart met dit geheime straalgeweer!
RENNEN!
HOLLEN!
Slik! De professor had gelijk het ding werkt nog niet helemaal zoals het hoort!
Grijp hem! Bind hem! Laat hem niet ontsnappen!
Vlug! Voor we ontdekt worden!
Poef!
Dit geheim zullen jullie in ieder geval niet te pakken krijgen! Dat drink ik op! Proost!
Hou hem tegen voor er geen geheimen meer over zijn!
Ziezo! Van hem zullen we geen last meer hebben!
HELLUP!
Hoor! De professor komt terug! We moeten weg wezen!
Vlug, laten we ons in die komer verstoppen!
Door mag je niet binnen komen! Dat is geheim!
BUITEN BLIJVEN VERBODEN TE GLUREN
Nou zeg! Wat je ge heim noemt!
Oh, moeder! Ik val!

Vlug, professor! Die mannetjes die naar een olifant zochten waren in werkelijkheid spionnen!
WERK-PLAATS
Spionnen! Waar zijn ze dan?
Ze zijn de Hele Geheime Kamer binnen gegaan! Zullen we ze gaan vangen?
We mogen daar niet naar binnen! Kun je niet lezen wat er op het bord staat? We doen gewoon de deur op slot, dan hebben we ze ook gevangen!
IEDEREEN BUITEN BLIJVEN VERBODEN TE GLUREN
He, ik weet het weer! Dit is mijn nieuwe raket brandstof! Maar waar is hij gebleven?
Raket-brandstof! Dat heb ik apge dronken! Ik moet niezen!
Oh lieve help! Je mag niet niezen! Niet doen! Oh nee! Niet doen!
Te laat, professor! Ha-ha HAT-SJIE!!
Hij doet het! Mijn raketbrandstof doet het! Haera! 't Werkt als een gillende keukenmeid!
De proefneming is volledig geslaagd! Kom meteen uit die boom, jongeman, dan zullen we het nog eens proberen!
Nee, dank u wel, professor, ik doe het liever niet meer! Ik geloof dat ik toch niet zo ijverig en dapper en slim ben als ik dacht dat ik was!

een goede les

Door LODEWIJK GANZEVEDER

FRANçOIS OLIVIER was een muis met een Franse naam. Hij was dan ook geboren in een nest dat gemaakt was van stro waarin Franse wijnen verpakt waren geweest. Zijn moeder hield van deftig. Zij piepte ook door de neus.

Omdat hij een Franse naam had, terwijl de andere muizen onder de keukenvloer gewoon Jan, Piet, Klaas, of Maria, Trijn, Jens heetten, verbeeldde François Olivier zich dat hij ook een buitengewone muis was. Dat was hem aan te zien. Hij keek altijd wat slaperig uit de ogen, dat vond hij deftig. Peuzelde hij een stukje kaas, dan stak hij een pink in de lucht, soms twee. En wanneer de andere muizen niet keken, deed hij striekem wat boter op zijn snorharen, zodat die mooi glommen, en dan keek hij verwaasd rond.

Ook pleegde François Olivier vaak: Hij vond dat de andere muizen maar eens goed moesten voelen dat hij een buitengewone muis was, die meer mocht dan zij. Zoals laatst. Hij had op de keukentafel wat gemorste suiker gevonden. Daar snoepte hij net van toen hij een andere muiz tegen de tafelpoot hoorde oproetsjen. Gauw gluurde hij over de rand. Het was Bolle Berend, een heel dikke muis, een gezellige kerel. Maar François Olivier blies hem een wolkje peper uit het peperhusje in de neus.

O, o, o — Barend kneep de ogen stijf dicht, haalde diep adem en toen He-ha-ha . . hetjóéóéóé!!! — toen moest hij zo hard niezen, dat hij de tafelpoot loslliet. Dat gaf een heel dikke plof op de keukenvloer en Barend verstuikte lelijk de staart. Maar terwijl van alle kanten de muizen verschrikt toeschoten en ach en wee riepen omdat Berend zo hetuterd naar zijn staart keek, zat François Olivier op de tafel te lachen. „Wat is dat vals," riepen de andere muizen in koor. Maar François Olivier zei deftig: „Kom, kom, het was maar een Frans grapje!"

Een andere keer verstopte hij striekem een speld in het nest van Ernstige Evert. Toen Evert wilde gaan slapen, piepte hij heel hard „Aú!!" Alle muizen steken verschrikt de kop uit hun nest. Zij zagen hoe Ernstige Evert, met alle vier poten grijpend naar de pijnlijke plek onder zijn staart, zo hard in de lucht sprong, dat hij zijn kruin ernstig stootte en daar een dikke bult kreeg.

„Hoho, hahaha," piepte François Olivier van pret. Alle keken elle muizen naar hem. Maar François Olivier heelde de schouders op en zei: „Kom, kom, het was meer 'n Frans grapje".

Maar eens maakte hij het te bont. Het was nacht. Alle muizen waren in de keuken. De ouderen zochten naar voedsel, de jongen speelden krijgertje. Het was een getrippel en gepiep van jewelste. Maar opeens klonk er opgewonden gepiep: „De kat! De kat! Maak dat je wegkomt!" Grutjes, wat een schrik. Alle muizen begonnen te piepen, allen renden en roetsjten naar de muizegaten, moeders trokken huilende kinderen mee, en Dikke Door en Dunne Daatje knelden heel hard met hun koppen tegen elkaar toen zij tegelijkertijd door hetzelfde muizegat wilden . . Meer toen allen veilig binnen waren en met bonzend hartje nog na-bibberden van schrik, wat denk je dat ze toen in de keuken hoorden? Heel hard muizegelach, dat ze maar al te goed kennen. „Hihihi!" gierde François Olivier, terwijl hij zich op de knieën kletste van pret. „Er is helemaal geen kat! Ik riep het zomaar!" Sjonge, wat waren de muizen toen boos! „Het is onverantwoordelijk!" riepen ze. „Kom, kom," zei François Olivier. „Kom, kom, het was maar 'n Frans grapje."

„Nee," schreeuwden de muizen, „dat zijn geen dingen waar een muis grapjes mee maakt."

Nu, dat zou François Olivier 'n keer ook goed aan het verstand worden gebracht. Luister maar.

De muizen waren weer de hele nacht in de keuken bezig. Maar toen ieder zijn buikje vol had en de kleintjes waren moegespeeld, zocht de een na de ander zijn nestje op. Behalve François Olivier. Die bleef op het laatst alleen over. En weet je waarom? Hij had onder het fornuis een stukje spek ontdekt. Net zo'n mals, lekker stukje spek als weer hij zo dol op was. Maar . . het zat aan een muizeklem — je weet wel, zo'n vals, venijnig ding dat met een klap dichtslaat als een muis aan het lokaas komt. Alle muizen bleven er een eerbiedig eind vandaan. François Olivier eerst ook wel, maar juist vannacht had hij zo'n vreselijke trek in spek. Hij dribbelde er telkens een eindje dichterbij. Hij snuffelde en snuffelde en het water liep 'm in de mond. Op het laatst zat hij heel dicht bij de klem. Hij keek naar het spek en de tranen stonden in zijn ogen. En toen, opeens, kwam hij op een schitterende gedachte.

„Weet je wat ik doe?" piepte hij tegen zichzelf. „Ik strijk mijn staart over het spek en dan lik ik mijn staart af. Zo próéf

ik het spek tenminste!" Zo gezegd, zo gedaan François Olivier ging achterstevoren zitten, keek over de schouder naar de klem en stak er voorzichtig zijn staart naar uit En — het lukte! Haal voorzichtig aaide François Olivier zijn staart over het spek. Stak het daarna in de mond Mmmm, wat lekker, wat lèkkar!.. Weer stak hij zijn staart uit En nog een keer. Het smaakte hoe langer hoe lekkerder En François Olivier durfde hoe langer hoe beter. Stevig streek hij zijn staart over het spek Maar toen — pèts!!! deed de klem opeens. En onze François Olivier zat met het puntje van zijn staart in de klem gevangen „Help!" piepte hij, wit van schrik „Hèlp, hèlp!"

Onder de keukenvloer schrokken alle muizen er wakker van. „Hoor je dat? Hoor je dat?" riepen allan door elkaar „Er verkeert een muis in nood!" Maar Ernstige Evert zei opeens: „Wacht es, die stem ken ik! Dat is François Olivier." — „Je hebt gelijk, Evert," zei Koha Keurig snibbig „Die naarling probeert ons zeker weer in de maling te nemen met een Frans grapje Wat zou-ie lachen als we allemaal uit ons warme nestje kwamen!" — „Zo is 't," piepten nu alle muizen „Niks doen, jongans, laat 'm maar piepen!"

Zo kwam het dan dat geen muis François Olivier te hulp kwam. Eigen schuld — ze gelóófden hem niet meer. Hij huilde en piepte en jammerde dat je er koud van zou worden Maar wat veel erger was door het lawaai dat hij maakte, werd de kat, die in de woonkamer sliep, wakker.

Opeens hoorde François Olivier hoe de keukendeur — héél langzaam — openpiepte... Hij keek met een ruk om — en viel bijna flauw van schrik, toen hij twee grote, groene oogbollen ontwaarde. Hij vergat dat hij met zijn staart vastzat en rende zo hard hij kon naar het dichtstbije muizegat. De muizeklem moest hij aan zijn staart meetrekken De klem was heel zwaar, hij botste en kantelde achter François Olivierz staart aan Maar de angst gaf de muis vleugels En nèt toen de kat zijn sprong maakte, dook François Olivier het muizegat in

Maar o schrik! De val bleef aan de andere kant van het gat steken. „Help!" krijste François Olivier. „Help!"

Natuurlijk zagen de andere muizan toen wat er aan de hand was En ze schoten van alle kanten toe Grepen François Olivier bij zijn poten, bij zijn staart, bij zijn oren, en trèkken dat ze deden, rùkken, sjórren!! Aan de andere kant trok de kat aan de klem.

„Au, au!" kermde François Olivier. „Hèlp, au, oei, hulp!" Opeens vielan allen achterover, de kat de ens kant op met de klem in zijn klauwen, de muizen de andere kant op met François Olivier in hun poten Wat was er geheurd? De staart was geknapt! Een stukje zat nog in de klam, het andere stuk zat nog aan François Olivier vast

O, o, wat huilde de arme muis Van pijn en vardriet om zijn mooie staart, Maar vooral van schaamte Hij begreep dat het allemaal zijn eigan schuld was De andere muizen stonden om ham heen en klopten troostend op zijn rug Ze waren zo vriendelijk

Met gebogen hoofd zei François Olivier „Ik zal jullie nooit meer plagen En — en noemen jullie me maar niet meer François Olivier- Zeggen jullie maar gewoon Frans"

„Goed, Frans," zeiden de andere muizen- Hij had een goede les gehad

Illustratie HENK ALBERS

Hiawatha
WALT DISNEY
Yukaha, jij moeten bewijzen jij nu volwassen jager zijn. Jij goan hele maal alleen bos in en jij vangen wild beest!
Mij vangen twee wilde beesten ... of drie! En dan magen mij voortaan op jacht met grote krijgers!
Kijk, Yukaha gaan jagersproef afleggen!
Yukaha zijn grote op schepper! Mij zijn veel betere jager dan hij, maar mij zijn nog te jong voor jagersproef!
Yukaha gaan met kano! Hij zijn zeker te lui om te lopen!
Hij zijn lui en dom, want lopen goan sneller! Rivier maken hier grote bocht en mij snijden stuk af!
Dit zijn gevaarlijke plek in rivier! Waarom Yukaha goan hij niet naar de kant?

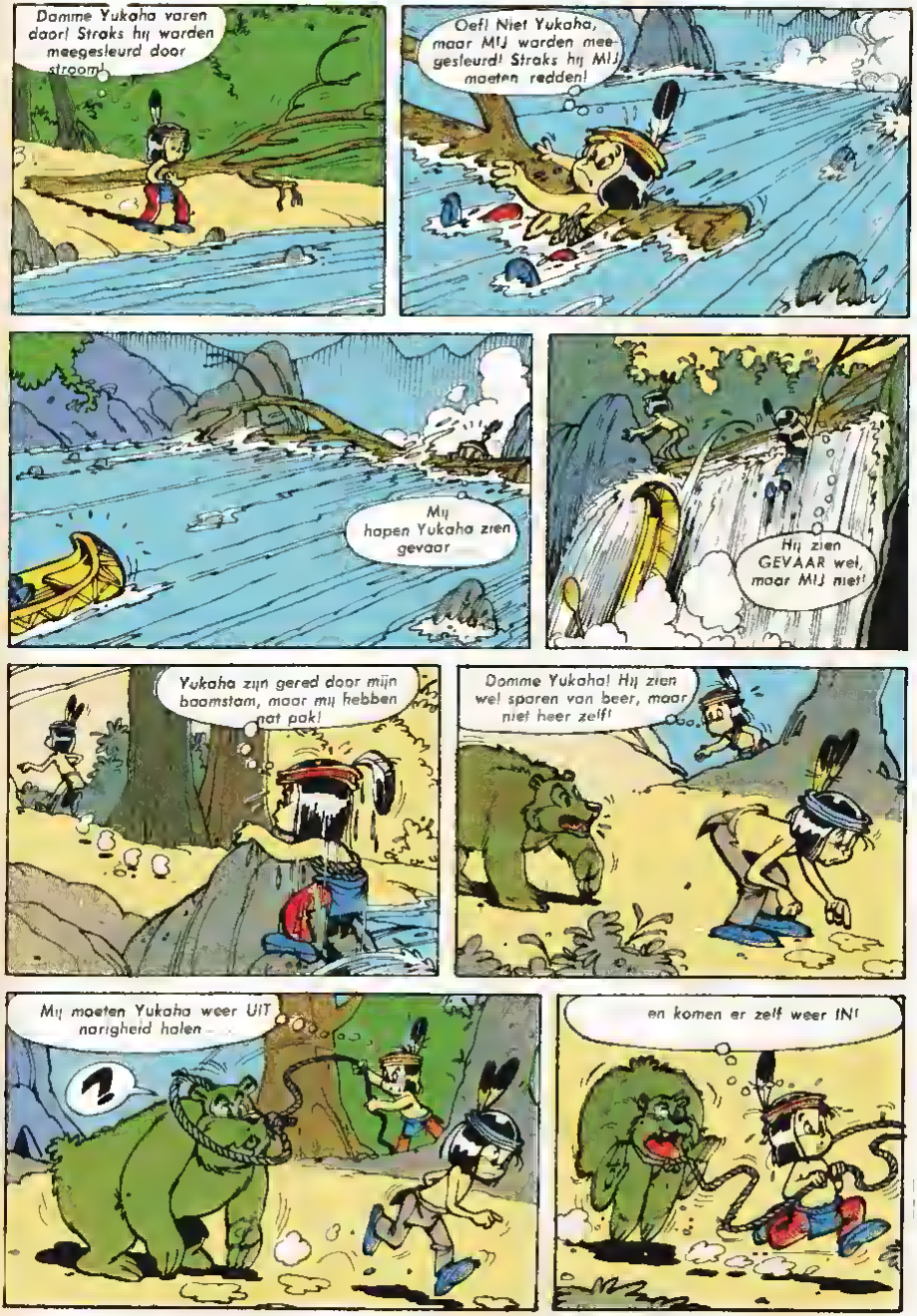
Domme Yukaha varen door! Straks hij worden meegesleurd door stroom!
Oef! Niet Yukaha, maar MIJ worden meegesleurd! Straks hij MIJ moeten redden!
Mij hopen Yukaha zien gevaar
Hij zien GEVAAR wel, maar MIJ niet!
Yukaha zijn gered door mijn boomstam, maar mij hebben nat pak!
Domme Yukaha! Hij zien wel sporen van beer, maar niet heer zelf!
Mij moeten Yukaha weer UIT narigheid halen
?
en komen er zelf weer IN!

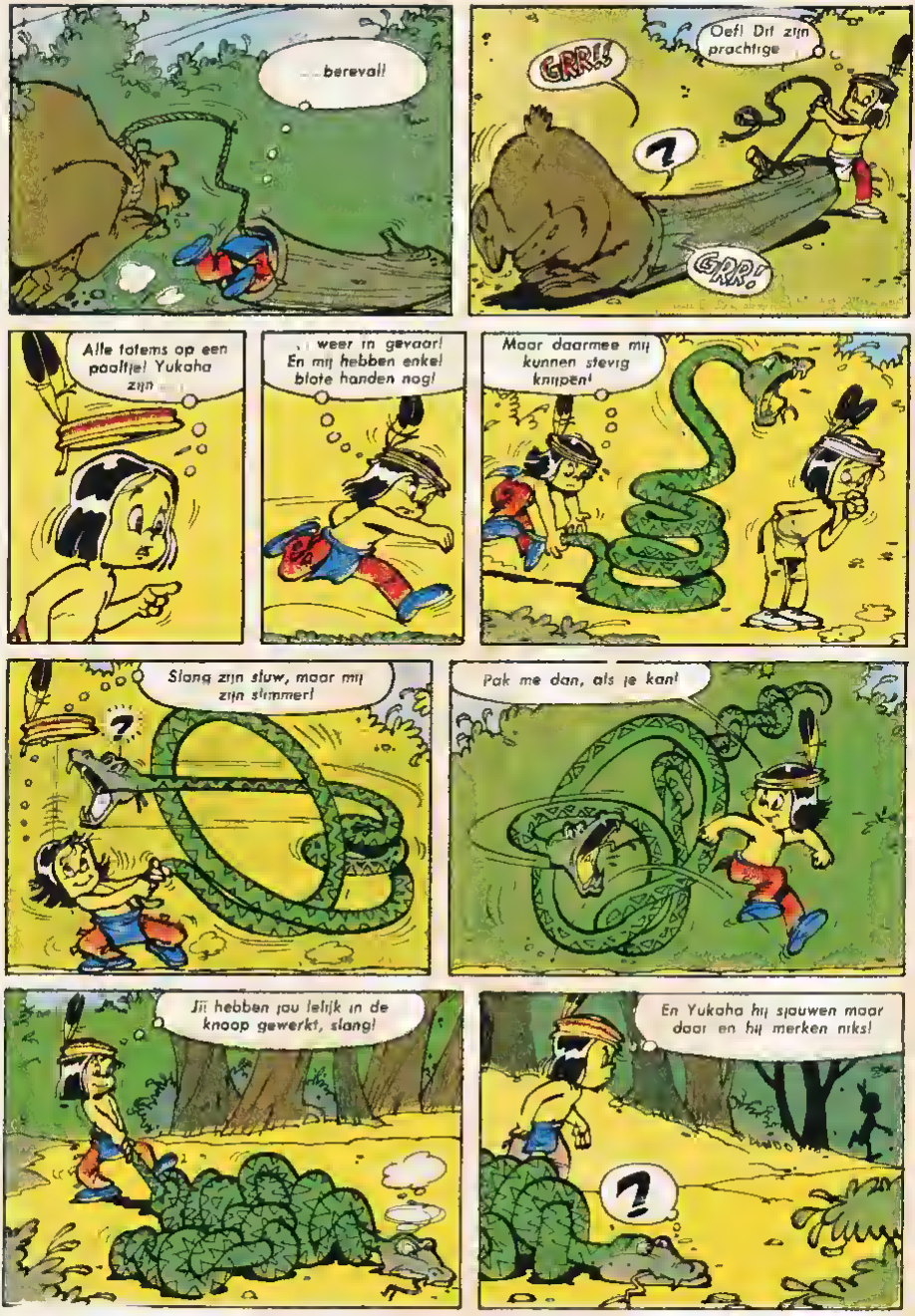
...bereval!
Oef! Dit zijn prachtige
GRR!!
?
GRR!
Alle totems op een paaltje! Yukaha zijn
... weer in gevaar! En mij hebben enkel blote handen nog!
Maar daarmee mij kunnen stevig knijpen!
Slang zijn sluw, maar mij zijn slimmer!
?
Pak me dan, als je kan!
Jij hebben jou lelijk in de knoop gewerkt, slang!
En Yukaha hij sjouwen maar daar en hij merken niks!
?

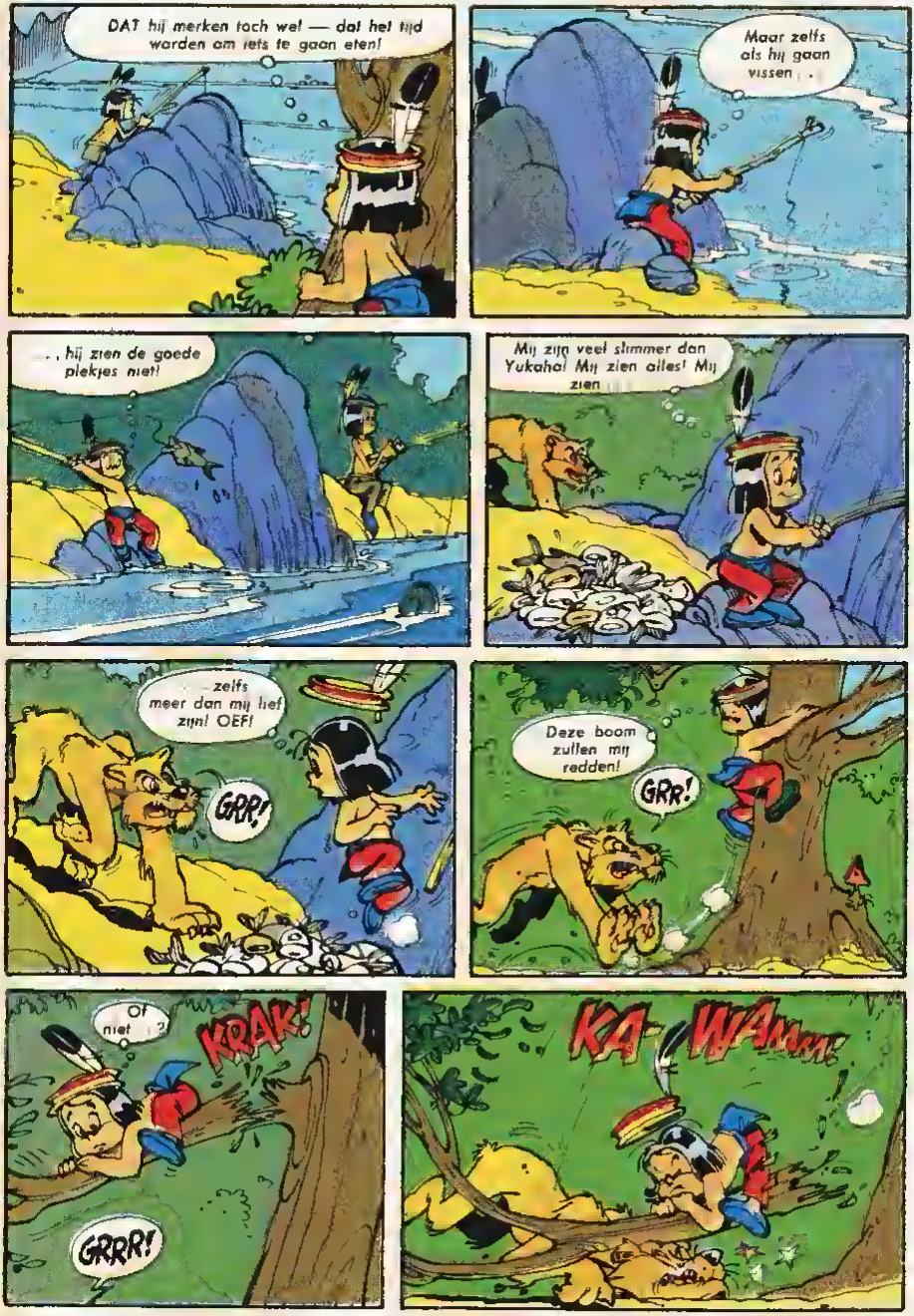
DAT hij merken toch wel — dat het tijd worden om iets te gaan eten!
Maar zelfs als hij gaan vissen . .
. . hij zien de goede plekjes niet!
Mij zijn veel slimmer dan Yukaha! Mij zien alles! Mij zien
. . zelfs meer dan mij lief zijn! OEF!
GRR!
Deze boom zullen mij redden!
GRR!
Of niet . . ?
KRAK!
GRRR!
KA-WHAMM!

Ja, toch! Deze boom hebben mij gered. En deze boom hebben poema ver slagen! Dat zijn twee vlie gen in één klap! Oef! Maar het waren wel harde klap! Mijn haafd suizen er van!
Hé, waar zijn vissen gebleven?
Oef! Yukaha hebben mijn vissen opgegeten! Maar waar zijn Yukaha?
Daar hij staan, bij mijn poema!
Nu hij vinden mijn slang
...en mijn beer!
AHAHA HAY!!!!!! GROTE KRIJGERS! VLUG! HIERHEEN!
Yukaha!
Jij hebben geroepen?
Ja, mij hebben hulp nodig bij verslepen van jachtbuit, drie grote wilde beesten!
HÉ?
GROM?

Ahum! Oef! Yukaha hebben heel alleen ge vangen beer, slang en poema! Hier zijn eerval diploma voor dappere jonge jager!
Hiawatha kamen jij eens even hier!
Nee, dat zijn niet eerlijk
DIPLOMA!
KLAP!
KLAP!
KLAP!
KLAP!
KLAP!
En nu jij mij vertellen waar jij al die tijd hebben gezeten!
Mij hebben al die wilde beesten ge vangen, maederl Niet Yukaha, maar Hiawatha zijn dappere jager!
Jij kunnen goed verzinsels ver tellen! Stoppen jij liever jouw mond met deze maïskoeken, dan worden jij net zo sterk en dapper als Yukaha!
Later
Oef! Het zijn niet eerlijk! Yukaha met-'t-hazehart mogen op jacht met grote krijger, en dappere Hiawatha moeten thuisblijven!
Haha! Yukaha kijken erg sip! Nu zullen gauw genoeg blijken dat hij maar an handig jagertje zijn!

Avontuur in Frankrijk

door ROBERT BATEMAN

illustratie: TED MATHIJSEN

Op de terugweg van Spanje naar Frankrijk slaat Alphonse in Perpignan een verkeerde weg in, waardoor hij van de grote weg naar het noorden afraakt. Eddie Dewlack en zijn vrienden willen die avond laat in St.-Flour Rudolf afleiden en op zoek gaan naar de familieschat in Garabit, een gehucht daar dichtbij. Nu dreigt hun plan te mislukken. In een klein café wordt even gestopt om wat te eten.

TOEN ze bij de herberg aankwamen, zagen ze tot hun verrassing ook de anderen naar binnen gaan. „Er is iets te eten!" riep Iemand. „Het komt wel allemaal uit blik, maar het is tenminste wat!"

Het was niet bepaald een maaltijd waarvan je de menukaart bewaart en later als souvenir boven je bed hangt, maar vlees uit blik, doperwtjes uit blik en halfgare aardappelen waren beter dan niets en er was gelukkig veel vers fruit na.

Lang voor iedereen klaar was, werd Rudolf ongeduldig. Archie stootte Harry aan. „Kijk 'ns, hij maakt zich knap ongerust."

„Morgen om deze tijd zal hij zich nog veel ongeruster maken. Vergeet niet dat ik al sinds Parijs een behoorlijke opdoffer voor die knaap in m'n gedachten heb. Olifanten en Harry Mortimer vergeten nooit iets! Kom, ga mee naar de bus."

Archie controleerde de tijd toen ze het stadje uitreden en weer begonnen te klimmen. Het was tien voor vier. Om de verveling te verjagen, begon hij de bochten te tellen. Hij leunde wat naar voren en probeerde op de snelheidsmeter te lezen. Eerst kon hij zijn ogen niet geloven — de bus reed veertig! Toen herinnerde hij zich opeens dat hier, in Frankrijk, in kilometers werd gemeten en niet, zoals bij hem thuis, in mijlen.

„Harry, hoe reken je kilometers om in mijlen? Ik ben de formule vergeten."

„Watte?"

„Kilometers in mijlen."

„Een kilometer is ongeveer drievijfde mijl."

Dat betekende dat de bus niet harder reed dan om en nabij vijfentwintig mijl! „Als we er om half drie zijn, mogen we van geluk spreken." Hij liep door het middenpad naar achteren.

„Tom, mag ik even met je van plaats ruilen? Ik wil Eddie spreken." En daarna. „Eddie, laten we die tekening van je moeder nog eens bekijken; we hebben er nu mool de tijd voor."

„Kunnen we dat niet doen als we er zijn? Ik zit er hier liever niet mee te wapperen."

„Maak je niet ongerust — Rudolf kan niet zien wat hier achter in de bus gebeurt." Hij wachtte tot Eddie het stukje papier te voorschijn had gehaald en ontvouwen. „Ik wil dat alles goed georganiseerd is vóór we in Garabit aankomen. Vergeet niet dat we waarschijnlijk Rudolf achter ons aan krijgen. We moeten binnen tien minuten bij het huis zijn. We mogen er niet op rekenen dat Ken en Tom ons een grotere voorsprong zullen geven."

Eddie legde het papier op zijn schoot en hield het achter zijn handen verborgen.

„Wat is dat?" vroeg Archie en wees op het midden van de tekening, waar een stel lijnen als een waaier uiteenliepen.

„Een soort rooster, denk ik." Eddie wees naar een stippellijn vanuit het midden. „Het is de vijfde steen van onderen. Dat wil zeggen, als het niet een of ander bedenksel is van mijn moeder. Als dit allemaal op niets uitloopt, sla ik wel een modderfiguur."

Archie keek hem recht in zijn ogen. Er gleed een brede grijns over zijn gezicht. „Och kom. Man, ik zou dit voor geen geld van de wereld gemist willen hebben!"

De bus kwam plotseling met een schok tot stilstand, zodat ze bijna uit hun stoelen tuimelden. Boven het zachte geronk van de motor, die nu in z'n vrij stond, klonk een vreemd schrapend geluid.

„Het zijn de achterwielen," schreeuwde Harry. „Ze slippen!" In paniek stond iedereen op en zij die voorin zaten, wilden naar de uitgang. Rudolf hield hen tegen; zijn gezicht stond strak en vastberaden.

„Allen zitten gaan!" brulde hij. „Onmiddellijk zitten gaan, anders zal de bus nog meer slippen und dan krijgen wij moeilijkheden!"

Zelfs de meest paniekerigen onder hen begrepen dit. Langzaam ging iedereen terug naar zijn plaats en Rudolf pakte de microfoon. „Stille, bitte, allemaal! We bevinden ons in ene moeilijke situatie. Een situatie die zelfs gevaarlijk zijn kan voor ons allen, maar ..."

„Keer die bus om en ga terug!" werd ergens uit de buurt van Harry geschreeuwd.

„Hebben jullie achter je gekeken? Wir kunnen nergens keren, kilometers lang niet. We moeten doorrijden, maar om dat te doen, moeten we de bus lichter maken. Wij zullen allen

voorzichtig uitsteppen und Alphonse zal de lege hus rijden naar de top van deze heuvel." Hij probeerde te glimlachen. „Weer ene kleine wandeling, nietwaar? Het is hier mooi en het is goed voor jullie stijve benen." — Ze stapten uit en stonden in groepjes aan de kant van de weg. Harry keek omhoog naar de bestuurder. „Ik zou niet graag met Alphonse rullen." Ken hurkte neer hij het achterwiel. „Het zal 'm wal lukken, nu de bus leeg is. Tenminste, dat denk ik wel. Ik hoop niet dat we al onze bagage moeten uitladen en naar boven slepen."

„Ha! Dan komen we er meteen achter wie er gesmokkeld heeft en wie niet. Iedereen met tien flessen cognac zal er dan spijt van hebben dat hij zich niet heeft bedacht toen hij inkopen ging doen." Archie tikte Ken op zijn schouder. „Je kunt beter een eindje van de bus weggaan. Als dat wiel niet pakt, krijg je tenminste die tientonnar niet boven op je." Alphonse stak zijn hend op, gooide de handrem los en zette de motor in zijn aarste varsnelling. De achterwielen kwamen in beweging en draaiden even later razend snel rond. De hele hus schoof een meter zijwaarts totdat Alphonse het gaspedaal losliet. Hij zette de motor stil, klom naar buiten en liep naar de achterkant. „We hebben iets nodig om onder de wielen te leggen, anders pakken ze niet . . . tekken of zoiets."

Rudolf, die gejaagd op zijn horloge keek, begon kleine tekken af te breken van struiken langs de kant van de weg. Hij wierp ze naar Alphonse. Harry hielp mee totdat ar een dikke mat van takken en twijgen onder elk wiel lag.

„Mooi zo!" Alphonse stak zijn hand op. „Dit is genoeg. Bedankt. Nu gaan wa hat nog eens proberen."

Het was nog warmer dan in Spanje, vond Archie, de zweetdruppeltjes drupten van zijn voorhoofd in zijn ogen. Hij stond bij de anderen achter de bus. De motor brulde, de wielen giarden rond, pakten . . . en de bus schokte een stukje naar voren. Toen slipten de wielen wéér. Wolken stof en gebroken takjes vlogen vanonder de benden. Plotseling sprong Harry naar voren en zette zich met zijn rug schrap tegen de hus. Rudolf volgde zijn voorbeeld, toen Ken, Tom en nog een paar. Anderen liepen naar de zijkanten en grepen alles wat houvast hood: de hendel van de nooduitgang, de spatborden en zelfs de sierstrip die van voor tot achter langs de bus liep.

„Vooruit!" schreeuwde Harry.

Het geraas van de motor werd luider. Archie, met zijn vingers in de smalle greep boven het slot van de begageruimte, duwde tot zijn armen hem zeer deden.

Weer zoefden de wielen rond, dan pakten ze de weg; de bus schoot met een ruk naar voren, hat hele gezelschap achterlatend. Langzaam en moeizaam klom de bus naar boven, ging grommend door een hasrspeldbocht en reed nog een honderd meter verder, alvorans hij stopte.

Puffend, mat plakkende kleren, volgden de passagiers te voet.

„Ik hoop dat het vannacht koeler is dan nu," hijgde Harry. Archie lachte. „Och, dat móét 't wel zijn. Garabit ligt hoog an dat scheelt."

Hijgend legde hij de laatste meters ven de steile helling af en klom de bus weer in. „Vijf uur! Als dia bus nu niet heel vlug opschiet, dan zie ik ons vannacht nog als een stel atleten over de hergen naar Garabit sprinten." Hij draaide onrustig in zijn stoel, terwijl da anderen alle tijd namen om in te stappan. Sommigen liepen zelfs de weg over naar een beek om stof en olie ven hun handen te wassen. Het duurde al mat al nog tien minuten vóór de bus de reis kon voortzatten.

Archie zat nu weer naast Harry, maar drie plaatsen achter Alphonse. De snelheidsmeter wees, omgerekend in mijlen, nooit meer aan dan twintig an da meeste tijd zelfs maar tien. „Ik kan die Alphonse z'n nak wel omdraaien!" mopperde hij. „Hij gooit ons hela plan in de war!"

„Z'n nek omdraaien?" techte Harry. „Wie neem je daarvoor mee? Alphonse lust wel zes jongetjes zoals jij, tussen hat ontbijt en de lunch." Hij keek het raam uit. „Hé, moet je dat 'ns zien!"

„Dat" was een glad stuk weg aan de andara kent van da berg, waarvan ze de top nat hadden bereikt. Enkele ogenblikken later read de bus erop en onmiddelijk verhoogde Alphonse de snelheid. Maar niet zoveel als Archie verwachtte. Het leek wel of Alphonse niet hoger meer kon komen dan veertig kilometer. Archie zag Rudolf naar de bestuurder overbuigen en hem tot grotere snelheid aansporen, maar Alphonse grijnsde alleen maar.

Misschien had hij wel gelijk. Het was heel goed mogelijk dat hij plotseling een scherpe bocht zou moeten maken, sonder voorafgaande waarschuwing van een bord.

Volgens zijn horloge was het nu kwart voor zeven. Een uur later zaten ze nog op dezelfde weg en pas om vijf voor tien kondigde een luid gejuich aan dat de grote verkeersweg naar het noorden recht voor hen in zicht was.

Pas toen, alsof hij er eigenlijk weinig zin in had, drukte Alphonse het gaspedaal in en voerde de snelheid op tot vijftig. Archie herkende de kleine stadjes en dorpjes die hij op da haenweg had gezien en ging zijn berekeningen op de kaart nog eens controleren. „We zijn wat ingelopen," kondigde hij opgewekt aan. „Om half drie zullen we wel in St.-Flour zijn."

Het was plezierig te ontdekken dat de berekeningen precies klopten en dat maakte het vooruitzicht van een zes uur lang warmgehouden maaltijd minder onaangenaam.

Waar hat aten oorspronkelijk uit had bestaan, was moeilijk te raden. Na da aarste onverteerbare happen schoof Archie zijn bord van zich af en bekeek de foto's dia bij de receptie op ham hadden liggen wachten. Hij zag Eddie kijken, strekte zijn armen wijd uit en gaapte. Hij wendde zich tot Harry. „Geen gakka foto's van hat hotel en de bergen. Die ik 's ochtends vroeg heb genoman, zi'n het beste — de hus neemt maar weinig ruimte in op hat plaatje. Kom, ik ga eens naar de koffer. Ik kan dat spul niet zien, maar zelfs al was 't kaviaar, moest ik 't niet. Ik ben gewoon te moe om te eten." Hij wachtte huiten in de gang bij een gesloten deur. Eddie kwam naar buiten en kaak links en rechte de gang in. Harry volgda hem.

„Ik heb het kompas van Kan. Heb jij de lantaarn en hat mes?"

Harry tikte op zijn broekzakken. „Heh ik." Archie liep da gang uit en keek de lega hal door. Hij wachtte een ogenblik om zich er van te overtuigen dat niemand achter de balie van da receptie te voorschijn zou koman en draaide zich naar zijn twee vrienden om. „Kom mee!"

Nu moeten zij gauw hun plan ten uitvoer brengen, maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan . . .

ditjes en datjes van Donald Duck

JE EIGEN BAROMETER

Als je een kurkdroge denneappel aan een touwtje ergens buiten ophangt, ben je in het bezit van een goed werkende barometer. Bij naderend mooi weer gaan de schubben van de denneappel wijd openstaan, terwijl ze zich bij slecht weer stevig samentrekken.

* * * * * * *

NIETS AAN DE HAND!

De dokter is bij zieke Haneje geweest en nu vraagt zijn zusje: „Ben je erg ziek en heeft de dokter je onderzocht?" Hansje: „Er is niets met mij aan de hand, hoor! De dokter kneep alleen even in mijn pols en keek toen of zijn horloge wel op tijd liep . . ."

EEN serie van acht bijzonder fraai gekleurde postzegels werd in juni 1965 in Polen uitgegeven, toen daar de wereldkampioenschappen zeilen werden gehouden. Ook Italië gaf naar aanleiding van deze wedstrijden een drietal speciale zegels uit.
Op de postzegels van Polen staan diverse typen zeiljachten afgebeeld, zoals b.v. de „Flying Dutchman", het 5½ meter jacht en de „Finn" jachten, typen die ook in ons land populair zijn. Verder zien we de jachten van de bekende Draken-klasse, oorspronkelijk gebouwd naar een Scandinavisch ontwerp, terwijl je op de hier afgebeelde postzegel een vijftal sterjachten om de titel ziet strijden. Het sterjacht is een open kielJacht, dat gebouwd is naar Amerikaans ontwerp.

ARRESTANTEN IN EEN NETJE

Piet en Sjoerd, twee pinguïns uit Artis in Amsterdam, werden door het vrolijke lawaai dat een troepje jongens buiten de dierentuin maakte, zo aangetrokken, dat ze het water rondom hun miniatuur Poolgebied overzwommen en even later parmantig op de Muidergracht heen en weer wandelden. De Rijkspolitie te water ontdekte het tweetal en zou de vogels weleens even vangen. Het bleken echter een stelletje onverschrokken rakkers te zijn, want pas na een uur „verstoppertje spelen" en met behulp van een héél etevig net, kon men de herrieschoppers arresteren. In het net werden ze teruggebracht naar Artis, door een paar opgeluchte politie-agenten, die blij waren van de tegenstribbelende pleziermakers af te zijn!

TAFELGESPREK

Opa: „Toen ik een kleine jongen was, moest ik altijd de korstjes van mijn brood opeten."
Henkie: „En vond u ze lekker, opa?"
Opa: „Ja zeker."
Henkie: „Nou, dan mag u voortaan mijn broodkorstjes allemaal opeten hoor."

Tom Poes en de WISPEN

ZEEMAN ZIET HELDER DOOR WISPESTEKEN.
HM!
EN DAN DUIKT-IE IN MIJN KOELKAST, DRINKT MIJN ZILTE SLOK, EET MIJN ZEEPAARDENBIEF, ROOKT MIJN GEKRULDE WIEREBAAI !
WIE, SCHIPPER?
DIE KLEINE?
DIE SPICHTIGE?
NEE!! DIE DIKKE! DIE BLOBBERS!
JA, HIJ ZAL WARATJE MIJN KOERS BEPALEN !!!
IK WEET DAT!
IK...HUH?...UH! HOE WEET IK DAT?? DAT ZOU IK WEL'NS WILLEN WETEN!
BLOBBERS MOET IK HEBBEN, DIE WEET DAAR MEER VAN.
PFFF..PFF..ZIEZO! PATRUSPOORTEN DICHT, DEUR OP SLOT; ER KAN GEEN WISP MEER IN.
NNNNNNNN
ZZZZZZZZ
HOE-HOE K-KAN DAT?!

OPZU! IK ZAL DIE BRODDELS EENS...
PAS OP, KAPITEIN! U KUNT UW HUT NIET IN, ALS U TENMINSTE NIET WEER...
NEE! HO! BEWAAR ME VOOR DIE OVERGEHAALDE WESPEN!
WISPEN, ZEEMAN.
ZO, MIJNHEER, WEET JIJ 'T BETER?!? AL BEN IK GEEN LANDROT, IK WEET NOG WEL, WAT EEN W...
GA WEG! ONDIER! SPION!!
DWARSGESTREEPTE VERRADER! BLIJF HIER!!
BEDOELT HIJ WISP?
DWARSGESTREEPT? WIE BEDOELT-IE?!
NEE! NIET ONTSNAPPEN!! NIET JE VRIENDJES HALEN!
KWAK!
DAAR!!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Gelderlander Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-2. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor post-abonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 25 ct. per week. Losse nummers 35 ct. **Nederlandse Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen. Tel. 382380. P.C.R. 83405. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
© 1965 Walt Disney Productions

PHILIPS JEUGDBOUWDOZEN

een fijne hobby voor jongens

Alle jongens hebben er geweldig plezier in zelf een transistor-radio te bouwen of met weerstanden condensatoren, luidsprekers e.d. elektronische schakelingen te maken (met verrassende resultaten!) Anderen bouwen liever modellen van machines, apparaten en installaties.
Philips maakt daar bouwdozen voor.
Met Philips kwaliteits-onderdelen.
Kortom: voor de jongen van nú een meesterlijke hobby waar hij lang plezier van beleeft en waar hij nog heel wat van opsteekt!

Al met één doos kun je fantastische dingen maken.

Dit zijn de keuzemogelijkheden:

RE 1	*radio bouwdoos*	*ƒ 39,50*
RE 1 A	*aanvullingsdoos tot RE 2*	*ƒ 17,50*
RE 2	*radio bouwdoos (ook te gebruiken als pick-up versterker of als babyfoon)*	*ƒ 54,50*
IE	*intercombouwdoos*	*ƒ 59,50*
ME	*mechanische constructiedoos*	*ƒ 69,50*
EE 8	*elektronische constructiedoos met 8 bouwmogelijkheden*	*ƒ 37,50*
EE 8/20	*aanvullingsdoos tot EE 20*	*ƒ 31,—*
EE 20	*met tientallen verschillende bouwmogelijkheden*	*ƒ 66,—*

PHILIPS JEUGDBOUWDOZEN

'N FANTASTISCHE HOBBY WAAR JE HEEL WAT VAN OPSTEEKT